

[Hanne Reintoft.]

Der er vel ingen, der forestiller sig, at man på de store arbejdspladser vil finde sig i, at man angriber dyrtidsreguleringen på den måde, regeringen har truet med. Der er vel heller ingen, der regner med, at man i ro og fred finder sig i at se den frie forhandlingsret anfægtet på den måde, man gør nu. Forslaget er en direkte trussel mod arbejdsfreden på hver eneste arbejdsplads, da enhver derude bittert har konstateret, at priserne fortsat stiger trods mange løfter og store ord om, hvad regeringen har gjort for det modsatte, og man har også erfaret, hvordan prisstigningerne har udhulet lønningerne. Det forholdt sig anderledes i forsommeren, da arbejdsgiverne på forhånd af regeringen fik forøret en kompensation for en dyrtidsproportion. Det forøgede deres likviditet. Det forøgede deres forbrug, og det forøgede også investeringerne, men der blev ikke fra regeringens side givet noget som helst pålæg om, at der skulle investeres med samfundshensyn for øje.

Man snakker og snakker om arbejdernes og lønmodtagernes forbrugsefterspørgsel, som man hævder skal ned. Vi har flere gange påpeget, at der ikke er noget, der skal ned her. Fra 1960 til 1969 steg arbejdernes forbrugsefterspørgsel kun med 37 pct., mens funktionærernes og de selvstændiges forbrugsefterspørgsel steg med 58 pct. Nationalproduktet steg med 50 pct. Det er ikke spørgsmålet om et lønstop, der er aktuelt, problemet er at få dem, der har råd til at bære større skattebyrder og til at undvære noget af deres indtægt, pålignet den reelle direkte skat og så få pengene placeret i samfundsgavnige produktivkræfter og sociale institutioner. Den form for politik, som regeringen fører nu — man kan kalde den mellemstandspolitik, man kan kalde den indkomstpolitik eller lønpolitik, hvad man nu ønsker — er en videreførelse fra den socialdemokratiske regerings tid, og der må sættes ind med forstærket kamp på arbejdsmarkedet imod den.

Det er også ejendommeligt at se, at der

på nuværende tidspunkt føres en kampagne fra LO og socialdemokratiet for økonomisk demokrati på arbejdspladsen, samtidig med at socialdemokraterne afviser ved ophævelse af de ekstraordinære afskrivningsregler at røre ved kapitalens kæmpestore forrentning, og samtidig med, at man afviser forbud mod belåning af værdistigninger på fast ejendom og omlægning af den indirekte proportionale beskatning til en direkte progressiv beskatning

Regeringens lønstoppolitik, der i åbne vendinger blev serveret den 6. november i år, behøver der ikke nærmere redegørelse for. Vi vil afvise ethvert forslag om lønstop og lønkampstop — det er faktisk de rigtige betegnelser for det, regeringen kalder løn- og indkomstpolitik — og vi vil, så kraftigt vi formår, opfordre lønmodtagerne til at sætte sig imod den med næb og kløer.

Med hensyn til de forslag om motiveret dagsorden, der foreligger, må jeg sige, at jeg er betænkelig ved SFs. Det er forvirret. Vi har stået her gentagne gange og prøvet at påpege, at regeringen faktisk ikke fører nogen forvirret politik, den fører en ganske klar og konsekvent klassepolitik til gavn for de besiddende. Jeg tror ikke, den er den mindste smule fejlslagen, og jeg tror, man i de rette ganske vist snævre cirkler er godt tilfreds med den. Derfor kan vi ikke stå her og bekræfte, at den skulle være fejlslagen, men vi er selvfølgelig meget enig i, at den er uantagelig, så vi vil undlade at stemme.

Socialdemokratiets dagsorden kan man selvfølgelig med begejstring stemme for og så håbe på, at den er resultatet af en sen erkendelse og ikke bedragerisk oppositionspolitik. Regeringens dagsorden må vi selvfølgelig stemme imod med den afsky og bitterhed, som jeg tror de fleste lønmodtagere i Danmark føler over for den førte politik.

Kai Moltke: Jeg skal koncentrere mig om nogle ganske få punkter i det, som i øjeblikket er ved at ske i indkomstpolitikken. Først har socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Dinesen, rejst det spørgsmål, om det,